הגדה

של

פסח

קיבוץ הזורע

תש"ח

החודש הזה לכם ראש חדשים ראשון הוא לכם לחדשי השנה חודש האביב.

ובחדש האביב בארבעה-עשר בו פסח הוא, זמן חרותנו.
והיה היום הזה לכם לזכרון וחגותם אותו לדורותיכם חוקת-עולם, תחגוהו, כי בעצם היום הזה יצאו צבאותיכם מארץ מצרים. היום הייתם לעם.

(שמות)

ה י ו ם   א ת ם   י ו צ א י ם   ב ח ו ד ש   ה א ב י ב .

ענה דודי ואמר לי:
קומי לך רעיתי יפתי
ולכי לך,
כי הנה הסתיו עבר
הגשם חלף לו,
הנצנים נראו בארץ,
עת הזמיר הגיע
וקול התור נשמע בארצנו.
התאנה חנטה פגיה
והגפנים סמדר נתנו ריח.
קומי לך רעיתי יפתי
ולכי לך.

דודי לי ואני לו
הרועה בשושנים
לך דודי נצא השדה
נלינה בפרחים.
נשכימה לכרמים
נראה אם פרחה הגפן
פתח הסמדר
הנצו הרמונים
שם אתן את דודי לך.

(שיר השירים)

הגשם חלף, הלך לו
עננים התפזרו ואינם
השדות מוריקים ומשגשגים.

– – –

נצנים נראו בארץ
עת זמיר וקול התור
במחולות המחניים
הבה ונפצח מזמור –

בשורה טובה הבאתי
כי הגן נמלא אורה
וביער ובחורש
כל צפור אומרה שירה.

ובכל פנה הפסח
את ריחו הטוב נותן
כי אביב בא לארצנו
חג חירות וגיל וחן.

–

דגן ברוח. חוח. ריח.
ולילה. לילה וזרעים.
כפר, זורע וזורח,
מאזיינו הרעים.

הרפה – נא, – כי סמרו בסמר
המעשים והדברים, –
עד שחו צמרות וצמר
עד שכו צער ויצרים.

חמדנו לכת, לכת, לכת.
אתה גזרת לעמוד.
אבוי למרי. אבוי ללכד. –
החמר עמנו: לא תחמוד.

צוה: עד כאן! צוה לנוח!
צוה, – כי גשנו עד אימה
שדמות זרעים. דגן ברוח,
ולילה. לילה ודממה.

(שלונסק)

מה יפית האביב!
בשדה, באחו
הציצים יפרחו,
צהלת חיים סביב.

מה יפית האביב!
מה נעמת האביב!

מה יפית העולם!
ים דגן שטח
יך גלים ברוח,
ומאירים פני האגם.

מה יפית העולם!
מה נעמת, העולם!

מה יפית בוקר, אור!
כל ענף, כל עשב
יגמעו טל כסף
ישתו טל, יפיצו מור.

מה יפית בוקר אור!
מה נעמת בוקר אור!

ה א ל ח מ א ע נ י א די אכלו
אבהתנא בארעא דמצרים. כל דכפין ייתי
ויכול. כל דצריך ייתי ויפסח. השתה הכא.
לשנה הבאה בארעא דישראל הבנבית. השתא עבדי
ב ש נ ה ה ב א ה ב נ י ח ו ר י ן .

(אוכלים מצה וחוזרים בזמרה על הא לחמא...)

וימררו את חייהם בעבודה קשה בחומר ובלבנים ובכל עבודה בשדה את כל עבודתם אשר עבדו בהן בפרך.

(טועמים מהמרור)

מה נשתנה הלילה הזה מכל הלילות שבכל הלילות אנו אוכלין חמץ ומצה, הלילה הזה כולו מצה. שבכל הלילות אנו אוכלין שאר ירקות, הלילה הזה מרור?

מה נשתנה הלילה הזה מכל הלילות, שאנו מסובים אבות ובנים, הורים וילדיהם, שבת אחים גם יחד?

מה נשתנה הלילה הזה מכל הלילות, שעשינו את כל הספורים ספור אחד ואת כל השירים שיר אחד, כולו זכר ליציאת מצרים?

מה נשתנה הלילה הזה מכל הלילות, שאנו מספרים בו ביציאת מצרים בעוד שערי הארץ נעולים ושמחים בבוא האביב בעוד בארצנו גוי אל גוי ישא חרב?

עבדים היינו לפרעה במצרים. ונגאל משם בעצם היום הזה באותות ובמופתים ואלו לא יצאו אבותינו ממצרים, הרי אנו ובנינו ובני-בנינו משועבדים היינו לפרעה במצרים. וכל המרבה לספר ביציאת מצרים הרי זה משובח.

ארמי אובד אבי וירד מצרימה ויגר שם במתי מעט
ויהי שם לגוי גדול עצום ורב. ובני ישראל פרו ורבו
וישרצו וירבו ועצמו מאוד מאוד ותמלא הארץ אותם.

ויקם מלך חדש על מצרים אשר לא ידע את יוסף.
ויאמר אל עמו הנה עם בני ישראל רב ועצום ממנו. הבה
נתחכמה לו פן ירבה והיה כי תקראנה מלחמה ונוסף גם
הוא על שונאינו ונלחם בנו ועלה מן הארץ. וישימו
עליו שרי מסים למען ענותו בסבלותם, ויבן ערי
מסכנות לפרעה את פתום ואת רעמסס. וכאשר יענו אותו
כן ירבה וכן יפרוץ ויקוצו מפני בני-ישראל.

ויאמר יהוה ראה ראיתי את עני עמי אשר
במצרים ואת צעקתם שמעתי מפני נוגשיו כי ידעתי את
מכאוביו. וארד להצילו מיד מצרים ולהעלותו מן
הארץ ההיא אל ארץ טובה ורחבה אל ארץ זבת חלב ודבש.
ועתה הנה צעקת בני ישראל באה אלי וגם ראיתי את
הלחץ אשר מצרים לוחצים אותם. ועתה לכה ואשלחך אל
פרעה והוצא את עמי בני ישראל ממצרים.
ואחר באו משה ואהרן ויאמרו אל פרעה כה אמר
יהוה אלהי ישראל שלח את עמי. ויאמר פרעה מי יהוה
אשר אשמע בקולו לשלח את ישראל, לא ידעתי את יהוה
וגם את ישראל לא אשלח. ויאמר אליהם מלך מצרים
למה משה ואהרן תפריעו את העם ממעשיו, לכו
לסבלותיכם. ויאמר פרעה הן רבים עתה עם הארץ,
והשבתם אותם מסבלותם. ויצו פרעה ביום ההוא את
הנוגשים בעם ואת שוטריו לאמר: לא תוסיפון לתת

תבן לעם ללבון הלבנים כתמול שלשום, הם ילכו וקוששו להם תבן. ואת מתכונת הלבנים אשר הם עושים תמול שלשום תשימו עליהם לא תגרעו ממנו, כי נרפים הם על כן הם צועקים. ותכבד העבודה על האנשים ויעשו בה ולא ישעו בדברי שקר.

(שמות)

היו ישראל מקוששים את הקש במדבר ורומסים בחומר ובקש. היה הקש נוקב את עקביהם והדם מתבוסס בחומר. והיו המצרים מחבקים את ישראל לקירות-בתים לבנין והיו צועקים מתוך הבנין. והיו בנות ישראל נוטלות בניהן וטומנות אותם במחילות. וכיון שמרגישים בהם המצרים - באים להורגם ונעשה להם נס ונבלעים בקרקע. ומביאים המצרים שוורים וחורשים על גבם, ולאחר שהולכים - היו מבצבצים והולכים כעשב-השדה, וכיון שמתגדלים - באים עדרים עדרים לבתיהם.

(מדרש)

והיא שעמדה לאבותינו ולנו. שלא אחד בלבד עמד עלינו לכלותנו אלא שבכל דור ודור עומדים עלינו לכלותנו. והקדוש ברוך הוא מצילנו מידם.

על נהרות בבל

שם ישבנו גם בכינו
בזכרנו את ציון.
על ערבים בתוכה
תלינו כנורותינו.
כי שאלונו שובינו דברי-שיר
ותוללינו שמחה
שירו לנו משירי ציון.
איך נשיר את שיר יהוה
על אדמת נכר.
אם אשכחך ירושלים
תשכח ימיני.
תדבק לשוני לחכי
אם לא אזכרכי
אם לא אעלה את ירושלים
על ראש שמחתי.
זכור יהוה לבני אדום
את יום ירושלים
האומרים ערו ערו
עד היסוד בה.
בת בבל השדודה אשרי שישלם לך
את גמולך שגמלת לנו.
אשרי שיאחז ונפץ
את עולליך על הסלע.

(תהלים קל"ז).

לבי במזרח ואנכי בסוף מערב
איך אטעמה את אשר אכל ואיך יערב
איכה אשלם נדרי ואסרי בעוד
ציון בחבל אדום ואני בחבל ערב
וקל בעיני עזב כל-טוב ספרד כמו
יקר בעיני ראות עפרות דביר נחרב.

(יהודה הלוי)

האקציה במוצאי יום הכפורים ארכה שעות-מספר בלבד. למחרת נרגע הגטו. אך בעדה נוצר חלל: 3800.

אין בית בגטו שממנו לא הוצא אחד מן המשפחה. רבים המקרים שנלקחו משפחות שלמות ואיש לא שרד מהן. אך מיד למחרת היום חייב כל תושב מתושבי הגטו להמשיך ולחיות. אסור לא שלא ללכת לעבודתו, אסור לו להביע על פניו כאב וצער. חייב הוא בכל יום להמצא במקומו, להציץ בפרצופיהם של רוצחיו ולאמץ כל כוחו שיוכל להבליג כלפי חוץ על מכאובו, והרי צריך הוא על אף הכל לדאוג להברחת פת לחם לתוך הגטו, למען עצי המקה.

עדיין הוא חי - ומצווה להשיג בכל מחיר מזונו. אתמול נלקחו ארבעת אלפים, והיום עוברים בשערי הגטו בזה אחר זה יהודים כפופי-קומה ומודאגים וכל מעיניהם שלא יטלו מהם את פת הלחם, שלא ישגיחו בכיסים שבולבסים תחובים בהם. בבית מושיטים הילדים המכווצים מקור ורעב את ידיהם הקטנות לפת.

.היום שורר בגטו, ואין עוד מלבדו. אין בגטו מחר. מדי בוקר מתעורר אדם משנתו הרגוזה: הלילה עבר, מי יודע מה ילד יום?

(רוז׳קה)

ק ו ל ב ר מ ה נ ש מ ע
נ ה י ב כ י ת מ ר ו ר י ם,
ר ח ל מ ב כ ה ע ל ב נ י ה,
מ א נ ה ל ה נ ח ם
ע ל ב נ י ה כ י א י נ נ ו.
מ נ ע י ק ו ל ך מ ב כ י
ו ע י נ י ך מ ד מ ע ה,
כ י י ש ש כ ר ל פ ע ו ל ת ך
ו ש ב ו מ א ר ץ א ו י ב
ו י ש ת ק ו ה ל א ח ר י ת ך
ו ש ב ו ב נ י ם ל ג ב ו ל ם.

ואז חיל מלך בבל צרים על ירושלים וירמיהו הנביא היה כלוא בחצר המטרה אשר בית מלך יהודה. ויאמר ירמיהו: ויבוא אלי חנמאל בן דודי ויאמר אלי קנה נא את שדי אשר בענתות אשר בארץ בנימין כי לך משפט הירושה ולך הגאולה קנה לך. ואדע כי דבר יהוה הוא. ואקנה את השדה מאת חנמאל ואכתוב בספר ואחתום ואעד עדים ואשקול הכסף במאזניים, לעיני כל היהודים היושבים בחצר המטרה. כי כה אמר יהוה צבאות אלהי ישראל: ע ו ד
י ק נ ו ב ת י ם ו ש ד ו ת ו כ ר מ י ם
ב א ר ץ ה ז א ת.

(ירמיהו)

|:ממצרים גאלתנו

מבית עבדים פדיתנו |:|

ו י א מ ר יהוה אל משה עתה תראה אשר אעשה לפרעה כי ביד חזקה ישלחם וביד חזקה יגרשם מארצו.

בטכסיס של מלכים הביא הקדוש ברוך הוא את המכות על מצרים. מלך בשר ודם כשמדינה מורדת עליו, מה עושה? משלח עליה צבאותיו והם מקיפים אותה. בתחילה הוגר את תעלות המים שלהם; חזרו - מוטב, ואם לאו מביא עליהם צעקנים; חזרו - מוטב, ואם לאו יורה בהם חצים; חזרו - מוטב, ואם לאו מביא עליהם בארבארים אכזריים; חזרו - מוטב, ואם לאו מביא עליהם בעלי-חניתות; חזרו - מוטב, ואם לאו - זורק בהם נפט; חזרו - מוטב, ואם לאו משליך עליהם אבני בליסטראות; חזרו - מוטב, ואם לאו מגרה בהם אוכלוסין הרבה; חזרו - מוטב, ואם לאו אוסר אותם בבית האסורים; חזרו - מוטב, ואם לאו הורג גדולים שבהם.

כך הקדוש ברוך הוא: בתחילה סגר את המים שלהם "ויהפך לדם יאוריהם"; לא חזרו הביא עליהם צעקנים - אלו הצפרדעים, שקרקורן היה קשה להם ביותר, שהיו נכנסים לתוך כרסם ועושים "קואקואו"; לא חזרו ירה עליהם בחצים - אלו הכנים שהיו נכנסין לגופם של מצרים כחץ זה; לא חזרו, הביא עליהם בארבארים - זה הערוב; לא חזרו, הביא עליהם בעלי-חניתות - זה הדבר, והרג את מקנהם. לא חזרו, זרקו בהם נפט - זה השחין; לא חזרו, השליך עליהם אבני בליסטראות - זה הברד; לא חזרו, גרה בהם אוכלוסין הרבה - זה הארבה; לא חזרו, אסרם בבית-האסורים - זה החושך; לא חזרו, הרג גדוליהם שבהם "וה' הכה כל בכור".

(מדרש)

ואלו עשר המכות שהביא הקדוש-ברוך-הוא על המצרים במצרים ואלו הן:

ד ם	ע ר ו ב	ב ר ד
צ פ ר ד ע	ד ב ר	א ר ב ה
כ נ י ם	ש ח י ן	ח ו ש ך

מ כ ת ב כ ו ר ו ת.

(הגדה של פ׳)

ו י ה י ב ח צ י ה ל י ל ה ויהוה הכה כל בכור בארץ מצרים מבכור פרעה היושב על כסאו עד בכור השבי אשר בבית-הבור, וכל בכור בהמה. ויקם פרעה לילה הוא וכל עבדיו וכל מצרים ותהי צעקה גדולה במצרים כי אין בית אשר אין שם מת. ויקרא למשה ולאהרן לילה ויאמר קומו צאו מתוך עמי גם אתם גם בני ישראל ולכו עבדו את יהוה כדברכם. גם צאנכם גם בקרכם קחו כאשר דברתם ולכו וברכתם גם אותי. ותחזק מצרים על העם לאמר לשלחם מן הארץ כי אמרו כולנו מתים. וישא העם את בצקו טרם יחמץ ויאפו את הבצק עוגות מצות כי לא חמץ.

ומושב בני ישראל אשר ישבו במצרים שלשים שנה וארבע מאות שנה. ויהיה מקץ שלשים שנה וארבע מאות שנה ויהי בעצם היום הזה יצאו כל צבאות יהוה מארץ מצרים.

(שמות)

בני ישראל פה כולנו
ממצרים יוצאים אנו
בני ישראל
מקלותינו בידינו
שקי מצות על שכמינו
וחגורות על מתניים,
ככה נצא ממצרים,
ככה, ככה, ככה נצא
ממצרים ככה נצא.

(טועמים יין ופרות)

כוס שלישית.

ב ש ו ב יהוה את שיבת ציון היינו כחולמים. אז ימלא שחוק פינו ולשוננו רנה. אז יאמרו בגויים הגדיל יהוה לעשות עם אלה. הגדיל יהוה לעשות עמנו היינו שמחים. שובה יהוה את שבותנו כאפיקים בנגב. הזורעים בדמעה ברנה יקצרו. הלוך ילך ובכה נושא משך הזרע בוא יבוא ברנה נושא אלומותיו.

(תהלים קכ"ו)

ב כ ל ד ו ר ו ד ו ר ח י י ב א ד ם ל ר א ו ת א ת ע צ מ ו כ א י- ל ו ה ו א י צ א מ מ צ ר י ם. כי גם אנו יצאנו מבית עבדים, מגיא הריגה, ובנינו בית בל ימוט, לבדחי ישראל על אדמתם. ואת מועד החרות נוסיף לקדש בבית הזה, אנו ובנינו ובני בנינו עד עולם.

ו י ה י כאשר שמע סנבלט וטוביה והערבים והעמונים והאשדודים כי עלתה ארוכה לחומות ירושלים כי החלו הפרוצים להיסתם וייחר להם מאוד. ויקשרו כולם יחדיו לבוא להלחם בירושלים ולעשות לו תועה. ויהיה כאשר שמעו אויבינו כי נודע לנו ונשוב כולנו אל החומה איש אל מלאכתו. ויהי מן היום ההוא חצי נערי עושים במלאכה וחצים מחזיקים והרמחים המגי-נים והקשתות והשריונים והשרים אחרי כל בית יהודה. הבונים בחומה והנושאים בסבל עומסים, באחת ידו עושה במלאכה ואחת מחזקת השלח. והבונים איש חרבו אסורים על מותניו ובונים, והתוקע בשופר אצלי. ואומר המלאכה הרבה ורחבה, ואנחנו נפרדים על החומה, רחוקים איש מאחיו. במקום אשר תשמעו את קול השופר שמה תיקבצו אלינו. ואנחנו עושים במלאכה וחצים מחזיקים ברמחים, מעלות השחר עד צאת הכוכבים. גם בעת ההיא אמרתי לעם איש ונערו ילינו בתוך ירושלים, והיו לנו ה ל י ל ה מ ש מ ר ו ה י ו ם מ ל א כ ה .

(נחמיה ד')

ה י ת ה עלי יד יהוה ויוציאנו ברוח יהוה ויניחנו בתוך הבקעה והיא מלאכה עצמות. והעבירני עליהם סביב סביב והנה רבות מאוד על פני הבקעה והנה יבשות מאד. ויאמר אלי בן-אדם התחיינה העצ-מות האלה, ואמר אדוני יהוה אתה ידעת. ויאמר אלי הנבא על העצמות האלה ואמרת אליהם היבשות שמעו דבר יהוה. כה אמר אדוני יהוה לעצמות האלה הנה אביא בכם רוח וחייתם. ונתתי עליכם גידים והעליתי עליכם בשר וקרמתי עליכם עור ונתתי בכם רוח וחייתם. וניבאתי כאשר צויתי, ויהי קול כהנבאי והנה רעש ותקרבו עצמות עצם אל עצמו וראיתי והנה עליהם גידים ובשר עלה ויקרם עליהם עור מלמעלה ורוח אין

בהם. ויאמר אלי הנבא אל הרוח הנבא בן-אדם ואמרת
אל הרוח כה אמר אדוני יהוה מארבע רוחות בואי הרוח
ופחי בהרוגים האלה ויחיו. והנבאתי כאשר ציוני
ותבוא בהם הרוח ויחיו ויעמדו על רגליהם, חיל גדול
מאד מאד. ויאמר אלי בן-אדם העצמות האלה כל בית
ישראל המה, הנה אומרים יבשו עצמותינו ואבדה תקותנו,
נגזרנו לנו. לכן הנבא ואמרת אליהם, כה אמר אדוני
יהוה הנה אני פותח את קברותיכם והעליתי אתכם
מקברותיכם עמי, והבאתי אתכם אל אדמת ישראל. ונתתי
רוחי בכם וחייתם והנחתי אתכם על אדמתכם.

(יחזקאל ל"ז)

ראה, איזה לילה גדול ורחב...
ראה, פריחת כוכבים במחשך.
ניחוחי ארנים, תקברונו כעת, ורגבי העפר על פנינו.

פה התיל חמור, חפירות, פה כלנו יחדיו,
יום חדש, אל תשכח! אל תשכח!
כי נטאנו שמך, עד המות עצם את עינינו.

הגה מסלות גופותינו, טורה ארוכה, ואיננו נושמים.
אך הרוח עתה בהריח... ונושמת.
והבוקר נולד, וזריחת הטללים רוננה.
עוד נשוב, נפגש, נחזור כפרחים אדומים.
תכירונו מיד, זו "מחלקת ההר" האלמת.
אז נפרח, עת תדום בהריח זעקת יריה אחרונה.

(פברואר 1948, ג'ורי)

א ל נ א ת א מ ר: "הנה דרכי האחרונה,
את אור היום הסתירו שמי העננה."
זה יום נכספנו לו עוד יעל ויבוא,
ומצעדנו עוד ירעים: אנחנו פה!

מארץ התמר עד ירכתי כפורים,
אנחנו פה - במכאובות ויסורים,
ובאשר טפת דמנו שם נגרה,
הלא ינוב עוד עוז רוחנו בגבורה.

עמוד השחר על יומנו אור יהל,
עם הצורר יחלוף תמולנו כמו צל.
אך אם חלילה יאחר לבוא האור -
כמו סיסמה יהא השיר מדור לדור.

בכתב הדם והעופרת הוא נכתב,
הוא לא שירת צפור הדרור והמרחב,
כי בין קירות נופלים שרוהו כל העם,
יחדו שרוהו ונגנים בידם.

על-כן אל-נא תאמר: "דרכי האחרונה,
את אור היום הסתירו שמי העננה."
זה יום נכספנו לו עוד יעל ויבוא
ומצעדנו עוד ירעים: א נ ח נ ו פ ה!

(שיר הפרטיזאנים)

ה נ נ י מ ב י א אותם מארץ צפון וקבצתים מירכתי ארץ, בם עיור ופסח הרה ויולדת יחדו, קהל גדול ישובו הנה. בבכי יבואו ובתחנונים אובילם, אוליכם אל נחלי מים בדרך ישר לא יכשלו בה.

אז תשמח בתולה במחול ובחורים וזקנים יחדו. והפכתי אבלם לששון ונחמתים ושמחתים מיגונם.

(ירמיהו ל"א)

ה נ ה י מ י ם ב א י ם ונגש חורש בקוצר ודורך ענבים במושך הזרע, והטיפו הרים עסיס וכל הגבעות תתמוגגנה. ושבתי את שבות עמי ישראל ובנו ערים נשמות וישבו ונטעו כרמים ושתו את יינם ועשו גנות ואכלו את פריהם. ונטעתים על אדמתם ולא ינתשו עוד מעל אדמתם.

(עמוס)

נברך על הגפן ועל פרי הגפן ועל תנובת השדה : ועל ארץ חמדה טובה ורחבה לאכול מפריה ולשבוע מטובה. נברך על אשר גאלנו והגענו ללילה זה לשמוח בו ולהסב בו יחד. כן נגיע למועדים ולרגלים הבאים לקראתנו בשלום שמחים בבנין וששים בעבודה ונשיר שיר חדש על גאולתנו ועל פדות נפשנו.

חסל סדר פסח כהלכתו/ כאשר זכינו לסדר אותו/ כן נזכה לעשותו. / ישנבו בקרוב ובשלום/ פדויים לציון ברנה /

ל ש נ ה ה ב א ה ב י ר ו ש ל י ם
ה ב נ ו י ה .

האזינו חבריא,
מעשה בחד-גדיא
הסיפור איש לא בדה
כך כתוב בהגדה.
חד-גדיא...

אבא אל השוק הלך
וקנה גדי צח ורך
זה הגדי, גדי העזים
הוא קנה בשני זוזים.
חד גדיא...

החתול ארוך שפם
מחשבה רעה זמם
את הגדי תפש בכף
ואחר אותו טרף.
חד גדיא...

זאת ראה והתמרמר
הכלבלב שבחצר
לזולל הוא לא מלח
ונשוך אותו נשך.
חד גדיא...

מן החוץ זנק מקל
על הכלב התנפל
ובקצב רב חבט
והרביץ בו מכל צד.
חד גדיא...

הסתולל אז סביב האש
במקל לנקום בקש
התלקח פיף ופאף
המקל כליל נשרף.
חד גדיא...

שטף מים מים גל
על האש קפץ חיש קל
השתרע רגע קט
והאש כבתה מיד.
חד גדיא...

בא השור אל האגם
את המים הוא לגם
כל המים אשר בו
הוא הכניס לתוך קרבו.
חד גדיא...

הטבח בחר קרבן
את השור הגרגרן
והשחיז את הסכין
ארוחת בשר הכין.
חד גדיא...

משמים בא מלאך
והפיל את הטבח
שמאן רוחו עצור
זהכריע את השור.
חד גדיא...

ברקיע קול יקרא
קץ לרשע קץ לרע
מן הארץ שוד יתם
ושלום על העולם
חד גדיא...

אבא שב מן היריד
לי קנה חבר וידיד
ואמרתם מי ומי
גדי בן עזים
גד גדי.

גדי קטון
גדי רך
ומשלג עורו צח
בא ויתן עיניו בי
גד גדי, גד גדי,
בוא נכרות שנינו ברית
לי תהיה אתה עמית
רגע קל ממך לא אחש
גד גדי...

ובצאתנו אל הג!א
נרקוד יחד כה לחי
על ההרים קל כצבי
גד גדי, גד גדי.

על גבע רם על ראש התל
חליל רועה שם מחלל
מזמור חדש לישראל.
ולרועה רק אוהל בד
ולו רק גדי, רק גדי אחד
חד גדיא...

קפץ ובא חתול בילל
פנו גם לי מקום בתל
מיאו, לא אשב בטל.
אני השניה פה אחד
בחפץ לב חתול נכבד.
חד גדיא...

בא כלב,הב,צוהל שואל
האין מקום גם לי בתל
שמור אשמור יומם ולילו.
אני בזמר פה אחד
תן יד חבר,הב לנו יד.
חד גדיא...

מעשה בגדי
מעשה בגדי
שמעו אבות בנים
יהיה, גדולים,
מוסר לכם
תענוג לכם קטנים.
חד גדיא...

אבינו הזקן הלך
לשוק לפני שנה
וגדי לבן יפה וצח
בשני זוזים קנה,
בא החתול הגרגרן
ויארב בגיא
נעץ בגדי את צפורניו
ויטרפהו חי.
מעשה בגדי...

כעס הכלב על החתול
אשר שפך הדם
בקצף התנפל עליו
ויחנקהו שם,
אך המקל ששם עמד
רגז מאד על זה
על כלב זה קפץ
פתאום
ויחבטו יפה.
מעשה בגדי.

ההדפסה וההכפלה במשרד "ליבנה"
חיפה, דח' גדעון 17.